

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hippoensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XXXIV. Ab internâ mentis dulcedine S. Augustinum auocat prædicatio
verbi diuini: sacræ Scripturæ profunda rimatur: significatur per Aquilam
magnum, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

Lib. 50. aliosque hortabatur, ut tanto Sacramento
 Hom. 50. confessionem præmitterent, si conscientia
 cap. 4.
 Tract. 6. in peccati mortalis vrsisset, vtque non sine di-
 Ioan. ligenti præparatione rem adeò tremen-
 dam peragerent: secùs agentes, ad iudi-
 cium sibi Sacra menta Dominicæ carnis &
 Lib. 5. De sanguinis percipere: non quòd illa mala,
 Baptismo sed quia mali hæc malè sumendo, ad iudi-
 cont. Do- cium accipiunt bona quæ accipiunt. Ex-
 natist. c. 8. plicat hoc similitudine Iudæ, cui bucella
 Dominica venenum attulit: non quòd illi
 nocium aliquod Christus tribueret, *Me-*
dicus enim non daret venenum; salutem Me-
dicus dedit, sed indignè accipiendo, ad perni-
ciem accepit. Summà ergo, ut antè dictum
 est, curâ diligentiaque ad tam augustum
 Sacramentum semet præparauit, ipsum
 que pari reuerentiâ sumpfit, atq; inde eam
 dulcedinem hausit, easque mentis delicias,
 quas in scriptis suis abundè nobis (vt sic lo-
 quar) eructat.

CAPVT XXXIV.

Ab internâ mentis dulcedine S. Augustinum
auocat prædicatio verbi diuini: sacra Scri-
pturæ profunda rimatur: significatur per
Aquilam magnam, &c.

ABSTRAHEBAT eum velut renitentem
 ab his, sicut & ab assiduo contem-
 plan-

plandi prædicandiq; studio , commissi gre-
 gis custodia. Quoniam *desiderium* , inquit, Li. II. C. 5.
f. 2. c. 2.
meum non mihi soli aestuat , sed usui etiam
vult esse fraternal caritati , & vides in cor-
de meo quia sic est , ut sacrificem tibi famula-
tum cogitationis & linguae meae. Illum pro-
 inde indefesso animo, quoad vixit, in salu-
 berimis Christianæ legis pascuis educauit,
 cùm verbi diuini non interruptâ prædica-
 tione , tum inculpatissimæ vitæ exemplo.
 Quoties peccatorum fibras extirpare, quo-
 ties depravatos mores corrigere , quoties
 auitam fidem erigere est conatus ? Quoties
 depresso mentes ab huius vitæ coeno in
 cælum ardentissimis sermonibus eduxit ?
 Quot mortiferæ hæreseos peste laborantes
 veræ fidei medicamento sanauit ? Quàm de-
 nique contra bacchantes sectariorum pro-
 cellas intrepidè processit , ac tumentes ,
 montium instar , eorum fluctus tamquam
 in euanidam spumam conuertit , & opta-
 tam Catholicæ Religionis naui attulit tran-
 quillitatem ? Et ista quidem vniuersa, cùm
 orationis tum ieunij fortissimis adiumen-
 tis perfecit : quibus ipsis velut prorâ &
 puppi existentibus , per Scripturæ sacræ &
 diuinæ cognitionis immensum pelagus, in-
 genij sui vela expandit , quibus sancto Spi-
 ritu distentis , cùidem Scripturæ remotif-
 simos

Remig.
 Antiod.
 Com.super
 c. 2. ad Cor.

simos sensus & occultissimorum mysteriorum recessus, vel ex æquo cum aliis Patribus, vel feliciùs est assecutus: eamque ob

*Variæ D. Pa-
tris Augu-
stini peri-
phrases.*

caussam à viris maximis non vnâ periphrasi descriptus inuenitur, quorum aliqui perittissimum nauarchum eum appellant, alij vocant Ecclesiæ linguam, alij naturæ monstrum humanæ intelligétiæ terminos transgrediens, alij ingeniorum orbis Phœnicem nominarunt, atque etiam Aquilæ non immeritò similem esse dixerunt, quòd super imbecillitatis humanæ nubila, vti D. Ioannes inter Euangelistas, sic inter Ecclesiæ Doctores altius euolarit, atque immutabilis veritatis lumen perspicaciore lumen acie penetrarit. Significatum autem esse Ezech. 17. & Apoc. 8. per Aquilam grandem alarum magnarum, plenam plumis & varietate, è Libano ferentem medullam cedri, volantem per medium cæli, dicentem voce magna, Væ, Væ, Væ habitatoribus terra, de certis vocibus trium Angelorum qui erant tuba canituri. Aquila nimirum est grandis, virtute oculorum prædita singulari, eademque magnarum fulta præsidio alarum, quæ circiter quinquaginta Religiosorum hominum classes suis alis complectitur. Aquila dico pennis plumisque copiosè testa, quæ non tantum historiæ (quam Christianæ

*D. Augu-
stinus A-
quila simi-
lis.*

Reli-

Religionis se^trandæ dicebat esse caput) sed
 potissimum scientiæ multiplicis, tam diui- Li. De verâ
 næ , quâm humanæ medullam vndique Relig. c. 7.
 corripuit, adeoque intactum nihil reliquit,
 vt eidem iure accinatur illud 3. Regum 4.
Disputauit à cedro quæ est in Libano , nimi-
rum ab altitudine diuinæ Maiestatis, usque ad
hyssopum quæ egreditur de pariete , videli-
cet abiectionis humanæ carnis, quæ ex inter-
meratæ Virginis vtero processit. Adde va-
rietaltem , stilum , atque ipsam formam di-
cendi , quâ tam variâ est usus atque multi-
plici, pro materie propositâ, vt non vnum
esse scriptorem arbitreris. Evidem medul-
lam cedri tulit , quando depurgatum sacræ
paginae sensum aperuit. Vx acclamauit in-
habitantibus affectu terram, & desideranti-
bis quidquid in eâ corruptioni obnoxium
est. Vx insonuit his in vitâ, Vx in morte, Vx
post mortem. Huiuscmodi enim homini-
bis ipsum est viuere laboriosum , moria cerbum , & quæ post mortem subeunt , in-
toleranda. Hanc Aquilam tres Angeli con-
sequuntur tubis , eumdem horrorem mor-
talibus concinentes , suntque illi, D. Bene-
dictus, Franciscus, & Dominicus, quorum
vterque posterior, Augustinianam quoque
Regulam aliquamdiu amplexus , S. P. Au-
gustinum & tempore & viuendi modo est
 secu-
B. Jordan.
lib. 1. Vitæ frat. cap. 8.
Philip. Bergomas in Supplém.

secutus ; contemptum rerum caducarum, præ vnius Dei arctiore cultu , mortalibus persuadendo. Cùmque alij nonnisi per obliquum tendant , & in altum nitantur , illa grandis Aquila per medium cælum voluit, cælestis illius Ierusalem cacumina peruolitans, & ipsum profundissimum diuinæ Trinitatis mysterium , quoad est fas homini, diuinâ benignitate penetrauit.

CAPUT XXXV.

S. Augustinus fons Scholasticæ doctrine, & Ecclesiæ Doctor præcipuus.

CVM igitur abyssus hæc sit immensa, multisque mortalium aditus interclusus ad res tam altas tamque abstrusas : propterea , quæ Dei in nos est benevolentia, sive Ecclesiæ velut aquæductum Augustinum submisit , ut ex eodem pro se quisque doctrinam sanctissimæ Trinitatis, aliorumque mysteriorum fidei abundè hauriat. Unde eum Paulinus fistulam aquæ viuæ , & æterni fontis venam meritò vocauit. Et diuus Vincentius, Candelabrum Ecclesiæ aureum , cælestis doctrinæ lumine , quod ei cælitus infusum , splendens in caliginoso loco , ac nocte saceruli. Cùm enim tantâ caligine , tantisq; nebulis errorum foret tunc veritas obiecta , tam rari auctores inquirerentæ

Epist. 31.
ad Augu-
stini.